

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň Mgr. Martiny Weissové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci

žalobce: **Bohemia Drive s.r.o.**, IČ 24202037
sídlem Nademlejská 651/7, Praha 9
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Sikorou
sídlem Fügnerovo náměstí 1808/3, Praha 2

proti

žalovanému: **Finanční úřad pro hlavní město Prahu, Územní pracoviště pro Prahu 9**
sídlem Drahobejlova 945/48, Praha 9

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 5. 2020, čj.: 4482564/20/2009-80542-110717

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

[1] Žalobce napadl shora uvedené správní rozhodnutí, kterým byl vydán exekuční příkaz na přikázání pohledávky z účtu vůči poddlužníkovi ze zajišťovacího příkazu z téhož dne čj. 4478625/20/2009-80542-110717 na zajištění úhradu dosud nestanovené daně z přidané hodnoty za zdaňovací období únor 2020 ve výši uvedené v tomto zajišťovacím příkazu.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí v celém rozsahu a domáhal se jeho zrušení. Namítal, že exekuce je subsidiárním krokem a přistoupit k ní lze jediné tehdy, kdy ukládaná povinnost není splněna dobrovolně, což nebylo splněno, neboť exekuce byla nařízena v tentýž den, jako zajišťovací příkaz, který povinnost stanovil. K exekuci tak bylo podle jeho názoru přistoupeno dříve, než se o ní žalobce dozvěděl, neměl tak žádný prostor k jejímu dobrovolnému splnění, když o povinnosti nebyl ani informován.

[3] V další části uvádí, že proti zajišťovacímu příkazu podal odvolání, o němž do doby podání této žaloby nebylo rozhodnuto. V další části žaloby tak shrnuje jednotlivé důvody, kterými napadá zajišťovací příkaz.

[4] Soud ze svých evidencí zjistil, že žaloba podaná proti rozhodnutí o odvolání proti zajišťovacímu příkazu nebyla podána (z předloženého správního spisu je patrné, že odvolání proti zajišťovacímu příkazu zamítlo Odvolací finanční ředitelství rozhodnutím ze dne 23. 7. 2020, čj. 28434/20/5100-41456-711233, a zajišťovací příkaz potvrdilo).

[5] V této další části žaloby žalobce napadá vymáhanou povinnost ve vztahu k vydanému zajišťovacímu příkazu. Tato část žaloby kopíruje podané odvolání proti zajišťovacímu příkazu, kdy je změněno označení subjektu namísto „daňový subjekt“ v odvolání na „žalobce“ v žalobě. Žalobce nesouhlasí s posouzením svého sídla, místní šetření považuje za nesprávně provedené a účelové, nesouhlasí s posouzením své provozovny, se závěry týkajícími se registrace k dani z příjmů závislé činnosti a vyhledávací činnost v databázi České správy sociálního zabezpečení, s podáním přiznání k dani z příjmů právnických osob za období roku 2012 a 2019, napadá závěr o nárůstu uskutečněných zdanitelných plnění, o svém majetku a finančních transakcích, o úhradě daně a zapojení do obchodních transakcí zasažených daňovým podvodem a namítá nepoměr vlastní daně z přidané hodnoty.

[6] Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil, navrhoval ji zamítnout jako nedůvodnou, přičemž obsahově při vypořádání té části žalobních bodů, která směřovala proti zajišťovacímu příkazu, uvádí tytéž skutečnosti, jako v odůvodnění rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 23. 7. 2020, jímž bylo odvolání žalobce v daňovém řízení zamítnuto, a zajišťovací příkazy byly potvrzeny.

[7] Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházeje přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), a o důvodnosti podané žaloby uvážil takto.

[8] Soud při posouzení prvního žalobního bodu odkazuje na rozhodnutí jedenáctého senátu zdejšího soudu, s nímž se při posouzení této věci ztotožňuje a na něž odkazuje. Jedná se např. o rozsudek městského soudu ze dne 25. května 2021, čj. 11 A 8/2020-65 (odstavce 26 – 38): „26. Soud připomíná, že správní soudy se v minulosti opakovaně vyjádřily ke specifikům rozsahu soudního přezkumu v řízení o žalobě, kterou daňový subjekt napadá exekuční příkaz. Ustáleně přitom judikují, že přezkum rozhodnutí o nařízení exekuce se zaměřuje na okruh otázek spojených zásadně s vykonávací fází řízení a neslouží k přezkoumání

rozhodnutí vydaného v řízení nalézacím, na základě něhož byla exekuce nařízena (exekuční titul). Rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2005, č. j. 2Afs 81/2004 - 54 uvádí, že „následný soudní přezkum může být zaměřen zejména na vhodnost a proporcionalitu způsobu a rozsahu provedení exekuce, na vykonatelnost exekučního titulu, na jeho právní účinnost vůči povinnému apod., nikoliv již na přezkum důvodnosti samotného exekučního titulu.“

27. To znamená, že soud v tomto řízení již nepřezkoumává zákonnost exekučního titulu, ale jen případné vybočení správce daně v exekučním řízení. Soud tedy není oprávněn posuzovat například správnost či zákonnost rozhodnutí, jímž byla daň vyměřena, ani zákonnost procesu, který jejím vyměření předcházela. Ale je oprávněn zkoumat, zda byly naplněny podmínky pro nařízení daňové exekuce, tj. zejména zda existuje vykonatelný exekuční titul a zda správce daně zvolil přiměřený způsob daňové exekuce (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2004, č. j. 1Afs 47/2004 - 75, a ze dne 13. 9. 2017, č. j. 9Afs 201/2016 - 31).

28. Soud proto uzavírá, že přezkum rozhodnutí o nařízení exekuce se dle ustálené rozhodovací praxe správních soudů zásadně zaměřuje toliko na okruh otázek spojených zásadně s vykonávací fází řízení a neslouží k přezkoumání rozhodnutí, na základě nichž byla exekuce nařízena.

29. Žalobce ve své žalobě namítl, že mu v rozporu se zásadou subsidiarity nuceného výkonu rozhodnutí nebyl se zřetelem k tomu, že Exekuční příkaz byl vydán ve stejný den jako exekuční titul, poskytnut prostor pro dobrovolné splnění povinnosti. Žalobce poukazoval na to, že k exekuci tak bylo přistoupeno dříve, než se vůbec o uložené povinnosti dozvěděl.

30. Tato námitka je nedůvodná

31. Soud připomíná výše citovanou judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se rámce přezkumu exekučního příkazu, kdy se správní soudy mohou zabývat pouze otázkou samotné existence exekučního titulu, pravomoci správce daně jej vydat a tím, zda je exekuční titul vykonatelný; rovněž mohou posuzovat, zda je nuceně vykonávaná právní povinnost exekučním titulem skutečně uložena, případně zda je uložena přímo povinnému, a zda je její splnění právně a fakticky uskutečnitelné. Kromě toho se pak mohou a mají zabývat vhodností a přiměřeností zvoleného způsobu exekuce.

32. Žalobce v žalobě nezpochybnil samotnou existenci exekučního titulu, pravomoc správce daně jej vydat a ani to, zda je exekuční titul vykonatelný; rovněž nenamítal, že by žalovaný v posuzované věci postupoval z jeho konkrétně tvrzených důvodů v rozporu s principy vhodnosti a proporcionality způsobu a rozsahu provedení exekuce. Žalobce pouze namítá, že žalovaný mu neposkytnul prostor pro dobrovolné splnění povinnosti.

33. Soud v tomto ohledu připomíná, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. je postaveno na principu, že je to žalobce, kdo s ohledem na dispoziční zásadu přísně ovládající tento typ soudního řízení správnímu soudu předestírá konkrétní důvody, pro které považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné. Obsah a kvalita žaloby přitom ovšem v zásadě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Není úlohou soudu, aby za žalobce žalobní argumentaci dotvářel. Takovým postupem by soud přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci advokáta žalobce (viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4As 3/2008 - 78).

34. Jak bylo uvedeno výše, žalobce se v podané žalobě omezil pouze na opakujiící se námitky o tom, že mu nebyla poskytnuta možnost dobrovolného splnění povinnosti. Naznačoval-li přitom žalobce v této souvislosti, že žalovaný byl povinen postupovat podle § 251 odst. 1 o. s. ř., podle něhož „nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí“, a poskytnout žalobci prostor k tomu, aby svou povinnost splnil dobrovolně, nemohl jí soud přisvědčit. Je třeba zdůraznit, že podle občanského

soudního řádu se v daňové exekuci postupuje tehdy, nestanoví-li daňový řád jinak (srov. § 177 odst. 1 daňového řádu). Daňový řád přitom obsahuje vlastní ustanovení o podmínkách daňové exekuce v § 178 a násl., byť možnost dobrovolné úhrady výslovně neupravuje. Podle § 178 odst. 1 daňového řádu se daňová exekuce nařizuje vydáním exekučního příkazu, jímž je zahájeno exekuční řízení, přičemž exekuce příkázáním pohledávky z účtu u poskytovatele platebních služeb je jedním z přípustných způsobů daňové exekuce vymezených v odst. 5 téhož ustanovení. Předpokladem daňové exekuce je tedy vykonatelný exekuční titul, jímž je i vykonatelný zajišťovací příkaz (§ 176 odst. 1 písm. c) daňového řádu). Zajišťovací příkaz se v daňovém řízení vydává v případě obav, že k dobrovolné úhradě v době splatnosti daně nedojde, že daň bude nedobytná nebo že její vybrání bude spojeno se značnými obtížemi (§ 167 odst. 1 daňového řádu). To za určitých okolností může bránit tomu, aby nejprve byla učiněna výzva k dobrovolnému plnění, zejména tehdy, když je patrné, že daňový subjekt svůj majetek vyvádí (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2018, č. j. 4Afs 70/2018 - 24).

35. Nicméně okolnost, že žalovaný nebyl vázán ustanovením § 251 odst. 1 o. s. ř., neznamená, že by mohl kdykoli po vydání zajišťovacího příkazu přistoupit k daňové exekuci příkázáním pohledávky z účtu žalobce u poskytovatele platebních služeb, neboť byl povinen volit takový postup, který povede k efektivnímu výběru daně, ale zároveň byl povinen šetřit práva a právem chráněné zájmy žalobce a používat při vyžadování plnění jeho povinností jen takové prostředky, které jej nejméně zatěžují a ještě umožňují dosáhnout cíle správy daní (§ 1 odst. 2 a § 5 odst. 3 daňového řádu).

36. Bylo však na žalobci, aby při vědomí významu dispoziční zásady přísně ovládající tento typ soudního řízení tvrdil a dokládal relevantní důvody, pro které by případně bylo v návaznosti na shora rekapitulované judikatorní závěry možno uzavřít, že žalovaný v posuzovaném případě postupoval při nařízení exekuce v rozporu se zásadou proporcionality. Nicméně žalobce uvedenému požadavku nedostál a argumentace týkající se pouze neposkytnutí prostoru pro případné dobrovolné splnění vymáhané povinnosti tedy ještě sama o sobě není způsobila vyústit v závěr o tom, že by snad žalovaný postupoval v rozporu s principem přiměřenosti.

37. Soud doplňuje, že ani z odůvodnění Zajišťovacího příkazu či jiných písemností založených ve správním spisu neplynou žádné relevantní okolnosti, jež by svědčily pro závěr o případném porušení shora popsanych zásad. Právě naopak, žalovaný v odůvodnění Zajišťovacího příkazu provedl podrobný rozbor majetkové situace žalobce, včetně posouzení rentability tržeb a prospektivního hodnocení výsledků hospodářské činnosti žalobce. Přitom mj. zdůraznil, že žalobce nevlastní žádný nemovitý majetek ani motorová vozidla a jediný jeho majetek, kterým krátkodobě disponuje, představují finanční prostředky na bankovním účtu, stran nichž žalovaný provedl při zohlednění recentního chování žalobce hodnocení jejich možného vyvedení z majetkové podstaty žalobce, resp. převedení na třetí osoby.

38. Za této situace soud konstatuje, že neshledal, že by bylo vykonávací (exekuční) řízení před žalovaným zatíženo vadou, neboť podle žalovaným předložené spisové dokumentace napadený exekuční příkaz obsahuje náležitosti dle § 102 odst. 1 a § 178 odst. 2 daňového řádu, je vykonatelný, žalovaný měl pravomoc jej vydat a zároveň postupoval v souladu s principem vhodnosti a přiměřenosti.“

[9] Tytéž závěry soud přejímá do hodnocení prvního žalobního bodu, neboť se obsahově kryjí s žalobním bodem, který posuzoval jedenáctý senát zdejšího soudu. Z obsahu správního spisu nikde neplyne, že by exekuční příkaz byl vydán před vydáním zajišťovacího příkazu, obě rozhodnutí jsou téhož data, v zajišťovacím příkazu jsou pak

dostatečně rozebrány důvody, proč je vydáván. O tom svědčí i to, že žalobce v daňovém řízení i v této žalobě s důvody vydání zajišťovacího příkazu věcně a konkrétně polemizuje.

[10] K žalobním bodům, které se váží k polemice s vydaným zajišťovacím příkazem soud uvádí, že ty v tomto soudním řízení nemůže přezkoumávat, neboť to nebylo předmětem napadeného správního rozhodnutí a řízení, které k jeho vydání vedlo, neboť k takové obraně je přípustná samostatná žaloba.

[11] V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu nepovažuje za důvodnou a proto ji zamítl (ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.).

[12] Ve věci soud rozhodl rozsudkem bez nařízení jednání, neboť účastníci proti takovému postupu neměli ve stanovené lhůtě námitek a jednání k projednání žaloby nebylo nutné, když soud neprováděl další dokazování (ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.).

[13] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že žalovanému státu tyto nevznikly, soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 6. prosince 2021

JUDr. Ladislav Hejtmánek, v.r.
předseda senátu